

Отписки-самотиски

КАЙФЕТЕРІЙ.
ЖАХОВИЙ ТУРНІР.
ЛИСОПАРК.
МІКРОАЛІМЕНТИ.

Іван ТОКАРЧУК.
Волинська обл.

Запитаңнячка

• Чому першочергове завдання кожного нового уряду – ліквідувати наслідки діяльності попереднього?

Страшне перо не в тусака...

"Прошу перемерити мою присадибну ділянку й моєї сусідки і визначити, наскільки вона влізла в мою душу".

(Із заяви).

• ГУМОРЕСКА

Позитивне мислення

ВІСЛУХАВШИ скарги пацієнта, психотерапевт зітхнула:

– Іване Петровичу! Ви зараз знаходитесь в стані глибокої депресії. Щоб вийти із неї, вам належить освоїти позитивне мислення.
– Гадаєте, зумію?
– Звичайно. Будемо брати приклад із американців. На запитання: "Як життя?" вони усміхаються і відповідають: "Все о'кей!" Навіть у тому випадку, коли все дуже погано. Ви зрозуміли?
– Так.
– Тоді почнемо тренінг. Я запитую, а ви відповідаєте. Як життя?
– Та хіба це життя!!!
– Я ж вам пояснювала: ви повинні...
– Звичайно! Повинен віддати борг

банкам, повинен щодня слухати ба-зикання тещі, повинен допомогти дочці вступити до університету...

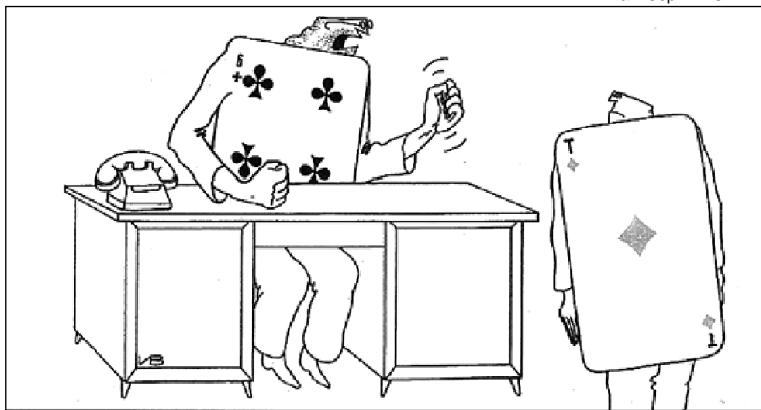
– Стоп! Почнемо спочатку! Іване Петровичу, як життя? Ну?!
– О'кей! У понеділок звільнили з роботи, у вівторок од мене пішла дружина. Не сплю ночами, думаю.
– У будь-якій ситуації треба шукати і знаходити позитив. Ясно?
– Та нібито.
– Зараз перевіримо. Як життя?
– Сьогодні в ударі. Йшов до вас, спіткнувся, ударився головою об дерево...
– Молодець! Умудрилися знайти позитив. А могли б мати струс мозку. До речі, де посмішка?
– Я вже п'ять років не усміхаюся.
– Нічого, я вас навчу. Уявіть собі

сир і складіть губи так, наче вимовляєте це слово англійською: "чі-і-із". Уявили?

– Так.
– Тоді чому плачете?
– У мене нема сиру. В холодильнику лише цибулина і чотири картоплини...
– Гм... Ну, гаразд, доведеться вчити на власному досвіді. Тепер ви запитуйте, а я відповідатиму.
– Лікарю, як життя? У вас все чудово?
– Ні. Мене... Від мене пішов чоловік...
– Ну-ну, тільки не плачте! Витріть сльози. Так... Добре... А тепер скажіть: "чі-і-із"...

Віктор ВЕСЕЛОВ.
(Збірник усмішок).

Мал. Сергія ТЮНІНА.

• МАЙЖЕ З НАТУРИ

Своя думка

ПАВЛО випадково зустрів на вулиці свого давнього товариша, який, мов дитина, плентався слідом за дружиною. Привіталися. Захотілося розпитати товариша про життя-буття, про сімейні справи. Бо ж не бачилися років сім, а то й більше.

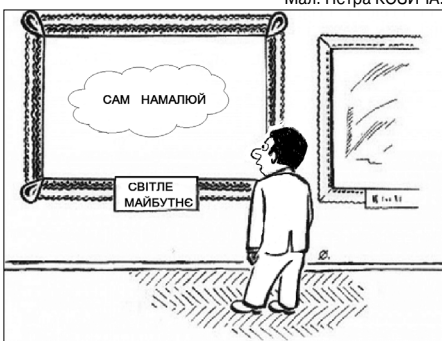
– Здоров, Колю! Радий бачити і тебе, і твою дружину! Як живеш? – поцікавився Павло, непомітно оглядаючи симпатичну жіночку, котра зв'язала свою долю з його товаришем.
– Нехай вона скаже, – кивнув Микола на дружину.
– Ага, "нехай вона скаже", – передражнила Миколу дружина. – Та ви з цього тухтія слова не витягнете.
– То як же ви заміж виходили за мовчуну такого? – сприймаючи все за жарт, запитав Павло.
– Ось так і вийшла, з дурного розуму, – кинула дружина Миколи.
– А ти як одружився? – засміявся Павло.
– Нехай вона скаже.
– Микола, обличчя жартувати! – вже серйозно промовив Павло. – Ви ж, мабуть, не один рік разом прожили?
– Нехай вона скаже, – вів своєї Микола.
– Промучилися ці роки, а не про-

жили, – пожалілась дружина Миколи.
– Ти що ж, жінці не догоджаєш? – Павло підморгнув товаришу. Однак той, не реагуючи на підморгування, знову однозначно відповів:

– Нехай вона скаже.
– Що він може догодити, м'яло! – зневажливо відрізала дружина.
– Колю, це правда?!
– Нехай вона скаже.
– І довго ви отак будете мучитися? – з подивом запитав Павло.
– Доведеться мучитися, – зітхнула дружина Миколи.
– І ти згоден на таке сімейне життя?
– Нехай вона скаже, – буркнув Микола, відступаючи від дружини.
– Та все ж краще з тихим і поклядистим жити, ніж з якимось гострим на язик п'яничкою, – категоричним тоном пояснила розсудлива дружина Миколи.
– А ти хоч з цього приводу маєш свою думку? – співчутливо запитав товариша Павло.
– Звичайно, маю, – підвів голову Микола, але, зустрівши гострий погляд дружини, знітився і вже звично промовив: – Нехай вона тобі скаже...

Іван СОЧИВЕЦЬ.

Мал. Петра КОЗИЧА.

Маленькі хитрощі

Дотримуватися ді-єти дуже легко. Треба тільки засинати за годину до того, як вам захочеться добряче наїстися.

Балада про працюовитість

Українцю праця – Джерело бездонне. Йому вона радість Навіть за кордоном. Ген Андрій з Полісся Здійснив давню мрію – Заснувать спромігся В Римі піцерію. А Петро з Поділля Як супермузика Грає на весіллях, Де пустеля дика. А Сень-галичанин В Лондоні таксує Та ще має плани, Що і затанцює. А Орися, дівка Славна з Буковини, Перша в Чаді жінка, Котра милить спину. А вродлива Катя, Не довчившись в школі, Зі свого Закарпаття Втекла до монголів, Де навчає мови, Згідно із законом, Задля паперових Знаків з Вашингтоном. Не сидить без діла І Яшко з Одеси. В Делі в нього вілла Й лімузинів десять. Сауна й майстерня В Ділі і Джібуті. Магазин варення Й лазня у Бейруті. Фабрика протезів Аж у Веллінгтоні. Клуб красунь в Гетезі, Пральня в Лісабоні. Фірма "Максі й міні" У Малі, Оттаві, Бастері, Берліні, Празі та Варшаві. В Бонні – перукарня, Два салони модні Та ще буцегарня, В котру сів сьогодні.

Юрій БЕРЕЗА.
м. Рівне.

Народні усмішки

Після сімейної сварки дружина пішла жити до батьків. Через деякий час туди навідався чоловік. Дружина його запитує:

– Чого приплентався?
– Хочу тебе забрати додому.
– Так швидше забирай і йди геть!

Перевіряючи конспект студента, викладач зауважує:

– Ну, знаєте, це якась маячня божевільного!
Студент розводиться руками:
– Вибачте, але я записував лише те, що ви говорили на своїх лекціях...

– А ти знаєш, що в тілі дорослої людини майже сімдесят п'ять кілометрів нервів?
– Ого! Це ж мотати-не перемотати...

Іронізми

- Влада має той народ, на який заслуговує.
- Тому, хто розбирається в людях, у близьких людях краще не розбиратися.
- Для кого Європа – спільний дім, а для кого – виховно-трудоий заклад.
- На відміну від безпечного сексу, бізнес безпечним не буває.
- Від траншів до санкцій – один крок.
- Наші пенсії повинні забезпечувати гідну старість нашим можливо-владцям.
- За переписом історії йде, як правило, перепис географії.
- Із усіх носіїв докторських звань найбільше виросла в ціні ковбаса.
- Із солдатів, що мріють стати генералами, нерідко виходять лише солдафони.
- У кожного своя правда. У декого – навіть не одна.
- Скільки жебрацьких торб можна пошити з одного грошового мішка!
- Іноді єдина можливість не втратити орієнтацію – це поміняти її.
- Є пісні, яким не шкода наступити на горло.
- У хазяїв зі слугами завжди були непрості взаємини. Слуги народу – не виняток.
- Захист від вітчизняного виробника.
- Нижчий щабель розвитку ще не застраховує від зайняття вищого щабля влади.
- Складається враження, що найбільше представників на всіх гілках влади мають душевнохворі.
- Нас ще чекає розплата за платну освіту.
- Людина року в номінації нелюд.
- І вільну нішу, буває, займає порожнє місце.

Андрій КОЦЮБІНСЬКИЙ.
Дніпропетровська обл.

Корисна порада

(молодим блогерам)

Знайомлячись в Інтернеті з дівчиною, яка повідомляє, що їй 20 років, обов'язково уточніть: їй 20 років від народження чи 20 до пенсії?

• БАЙКА

Спиртні трутні

Піднявся рій На смертний бій: Чужа рука до меду простяглась. Старі і молоді, Готові полягти в біді, Сказали ворогові: – Зась! Лиш Трутні спокій берегли, На щільнику в куточку залягли: – Як вернуться з походу – У чергу станемо по нагороду.

Микита ГОДОВАНЕЦЬ.

Архів "зоряньського" гумору на сайті: www.zorya.poltava.ua

